

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Locupletare nos possumus meritis Jesu Christi per cruces &
afflictiones nostras.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

est reddere pondera horologii semper magis graviora, ut celeriori id evolvatur decursu. Et hoc posito, nec unicum solum bonum opus perditur in tota vita bonæ alicujus animæ; omnia sunt sancta, omnia meritorum plena, edquod omnia fiant propter Deum, quamvis ipsa non semper actualiter recordetur Dei; amor ipsius, qui est pondus ipsius, incessanter impellit ipsam ad eum, & omnes dies ip-

sus pleni sunt meritis: Dies pleni inveniuntur in eis: Quando non haberemus nisi hunc unicum Salvatoris fontem apertum, ad hauriendum ex eo ipsius merita, ipsius gratias, per bona nostra opera, sufficeret hoc nobis semper, ad nos locupletandum. Sed habemus adhuc alium, nempe cruce & afflictiones nostras. Eamus spectatum ipsum.

ARGUMENTUM.

Locupletare nos possumus meritis Jesu Christi per Cruces & afflictiones nostras.

ARTICULUS II.

Jesu Christus demonstravit nobis majorem charitatem, patiendo quam agendo pro nobis.

Coram hominibus agere plus est, quam pati, sed coram Deo pati malum, plus est, quam agere bonum. Nonne videmus, quod, quamvis Jesus Christus nobis maximum demonstraverit amorem per omnes actiones suas, nihilominus longè majorem ostenderit nobis per passionem suam. Et licet multa fecerit, ac multa meruerit pro salute nostrâ, agendo pro nobis, nihilominus amor ipsius non triumphavit in tota virtute suâ, nec merita ipsius summum assecuta sunt fastigium, quam quando ad extremam agendi redactus est impotentiam, manus ac pedes confixos habens in Cruce, ita ut vix amplius aliquid posset agere;

sed in statu, quo toleravit omnia ex amore erga nos. Unicum hoc momentum extremarum afflictionum mortis ipsius, pretiosius est, magisque admirabile, quam omnes totius vitæ ipsius actiones.

Hoc nos docet, nobisque luculenter demonstrat, quod meritum affixum non sit solis operibus bonis, quæ agimus; sed verè id etiam sit in cruce & afflictionibus, quas patimur ex amore Dei; quodque adhuc nunquam possumus tantum mereri, faciendo bonum, quantum meremur patiendo malum. O Deus! si hæc veritas benè insculperetur animo cunctorum bonorum hominum, hæcque firmiter credere-

Majus est meritum in patiendo malum, quam agendo bonum.

deretur ab ipsis; quam admirabiles produceret in eis effectus, quibus privantur, quòd illam cordi suo non profundè circumferant insculptam?

Siquidem imprimis, cum omnes teneantur desiderio suam operandi salutem, plerique conqueruntur de eo, quòd nihil faciant pro Deo, eòquòd non satis invigilent & bonis studeant operibus, hi ex impotentia, illi ex defectu temporis, alii, quia millenis obruantur impedimentis, & propterea destituuntur animo, & credunt totam vitam suam non tantum inutiliter, sed etiam dilabi miserabiliter. Si probè nòscent, quòd melior vitæ justorum pars non consistat in agendo bonum, sed patiendo malum; quòdque non minus promoveatur opus salutis nostræ, aliud nil agendo, nisi quòd patiamur, quam plurima exercendo bona opera; quòdque ex opposito certum sit, plerumque plus veri esse meriti in tolerando malum, quam faciendo bonum: consolati forent & repleti gaudio, quia crederent, sibi nunquam esse melius, quam dum putant sibi esse malè & pessimè.

Ulteriùs, cum nemo sit in mundo, aliqualem habens zelum pro salute suà, qui non demulceatur gaudio, dum obtinet à Deo gratiam bona quædam faciendi opera; & quantò illorum facit

plura, tantò majori perfunditur solatio, quamvis non modicum in ipsis inveniatur laboris; eòquòd sentiat nescio quem occultum conscientia suæ applausum, à bonis operibus omninò inseparabilem, sicut econtra inseparabilis est ab operibus malis interior exprobratio, increpatio, reprehensio: si quis persuasum sibi haberet, se melius promovere opus salutis suæ, portando crucem suam, seque obrutum videndo miseris & afflictionibus, quam plura perficiendo bona opera; plus etiam experiretur gaudii spiritualis & solidæ consolationis in anima sua, patiendo malum, quam faciendo bonum. Nihilominus jucundamur, dum agimus bonum, & tristamur, dum patimur malum, ex falsa imaginatione, quòd illud nostram promoveat salutem, & hoc retardet illam: & ex adverso comparamus & lucratur nobis longè plura tolerando malum, quam operando bonum: & si non sentiamus testimonium hoc conscientia & interior hoc gaudium in cruce, sicut in exercitio bonorum operum, aliunde non est, nisi quòd satis non credamus, id verum esse. Bone Deus! qui benè insculpere posset veritatem hanc animabus bonorum hominum, qui plerumque magis obruti sunt afflictionibus, quam consolatos semper videret ipsos, utpote sapius

Magis gaudendum est nobis, dum patimur quam dum operamur bonum.

me-
pa-
a-
m

pius afflictos & calamitatibus oppressos?

Via cœli securior est & facilior per afflictiones, quàm per bona opera.

Porro via salutis, & modus locupletandi nos copiosis meritis longè facilior est & certior per afflictiones, quàm per exercitium bonorum operum. Non omnes facultatem habent multa operandi bona; sed nemo est, cui desit facultas tolerandi malum; non semper adest nobis occasio faciendi bonum; sed occasio patiendi malum, nunquam desit nobis; siquidem omni ex parte adoriuntur nos Cruces, & undequaque adveniant, sunt optimæ. Quando agimus bonum, timendus nobis est amor proprius, vel vana gloria, à quibus sæpius magna strages infertur bonis nostris operibus, dum illa omni exspoliant merito: sed quando patimur malum, procul abest, ut vel amor proprius vel vana gloria nobis struat insidias; & ideo de non perdendo merito longè magis in hoc sumus securi.

Magna consolatio pro omnibus afflictis.

Quanta consolatio bonæ animæ, quamvis pauperrima sit & miserrima, quando dicere potest: Verum est, me nihil boni agere eum nec facultatem ad id habeam, nec capacitatem; sed per gratiam Dei patior & tolero malum. Non doleo, quòd impotentem me videam ad patrandum multa & magna bona, sicut patrare video alios multos naturæ donis, ingenio, auctoritate, bo-

nis, sanitate instructos; cùmque his omnibus bonum faciendi mediis destituar, nec minimum illorum conficere mihi licet: sed propterea non affligor; nunquam non beatam me credam, modò detur mihi pati malum: novi enim, si iisdem instructus fuero dispositionibus, quæ requiruntur ad conficiendum bona opera; id est, si anima mea immunis fuerit à peccato, & in statu gratiæ; si pati voluero malum, sicut vellem operari bonum ex amore Dei, me non solum lucrari tantum, sed acquirere multò plus tolerando mala, quàm faciendo bona.

Hoc bonum foret, dicis mihi, si quis pateretur benè, sed non benè ego patior. Quare inprimis afflictiones meæ non sunt voluntariæ: siquidem non ego aucupor illas, sed ipsæ aliunde invitum me occupant, & nolens oneror illis. Quid meriti hauriam ex eo quod voluntarie non assumo? Secundò non tolero illas cum patientiâ; maximam enim semper experior repugnantiam, ita ut sæpius etiam in querelas erumpam, & nullam non moveo lapidem, ut meam à me amoveam afflictionem. Et denique despondeo animum, dum afflictionibus & miseriis me intueor oppressum, relinquo omnia, nec quidquam boni peragere possum, immò nec precari Deum,

Qui patiuntur, semper putant, se non benè pati.

Ex
ad
JE
no
me
pat
me

Deum. Videtur mihi me nihil esse, nec quidquam valere, sed nec Deo placere in hoc statu. Non nisi in votis mihi est dies, quo statu tam miserabili me videam exemptum, ut operari quidquam incipiam pro salute mea.

O Deus! quantus tui est error animi! ô Deus! quam deciperis, dum ad eò indigna foves in pectore sensa! Divine Jesu! ostende te huic animæ, & instrue ipsam per te metipsum, ut illustrata magno splendore exemplorum ac luminum tuorum clarè videat errores suos, ignorantias suas.

Ponderosam hanc Crucem, Domine, quam supra Golgothæum deportasti verticem, an ipsemet elegeras tibi? Non, accepi illam, quæ imposita est mihi, ipsam inveni prorsus idoneam, quâ uterèr ad operandum salutem & redemptionem mundi. Sed quis fabricatus est hanc Crucem, quisque illam imposuit tibi? Non indagavi, quæ manus fabricaverint illam, nec à quibus mihi fuerit imposita: Erant inimici mei, & manus erant sacrilegæ; sed non refert, sufficit ipsam fuisse crucem: amplexatus sum talem, qualis oblata est mihi, illamque adhibui ad construendum Altare mei sacrificii.

Sed nonne sentiebas repugnantiam in portanda & tole-

randa hâc Cruce? Sentiebam illam ad eò magnam, ut sola illius imaginatio in horto olivarum me percussisset pavore, me concussisset tremore, me suffunderit sudore tum aqueo, tum sanguineo, me denique confecerit mœrore usque ad mortem, ita ut illâ expedire me vellem, & instanter à Patre meo expeterem ab ea liberari. Ah! Itane, Domine, summa hæc, quam in patiendo sentiebas, repugnantia, non spoliabat te tuarum merito afflictionum? Non, quia non obstantibus cunctis aversionibus naturalibus erga Crucem, resignavi me in beneplacitum Dei, ipsi dicens, ut juxta suam mecum faceret voluntatem. Hic voluntatis meæ superioris actus, erat verus, quem dabam ad patendum, consensus, quamvis fuerit absque gustu, absque ullâ consolatione; dumque volebam hoc ex parte animæ meæ superiori, modo quodam valdè arido & admodum insipido, omnes mei fremebant sensus, omnesque animæ meæ sensitivæ refragabantur facultates, & omnes naturæ inclinationes, meæ se opponere voluntati, & vehementissimè volebant oppositum: ita ut repugnantia meæ incomparabiliter fuerint vehementiores, magisque manifesta, quam imperceptibilis quasi consensus, quem meâ af-

Jesu Christi sentiebat magnas repugnantias in patiendo, & patiendo cum magno merito.

Exemplum admirabile Jesu Christi nos docet modum bene patendi, ut mereamur,

ferebam voluntate. Et nihilominus faciebam in hoc omnia, quæ requirebantur ad perfectissimè patiendum.

¶ Iesus Christus nunquam plus fecit, quam redactus ad summam impotentiam nihil facienda,

Sed tandem, Domine, tu nihil ampliùs agebas pro nostra salute, quando huic confixus eras Cruci: Siquidem non poteris ampliùs movere nec pedes nec manus, non prædicabas ampliùs Evangelium, non curabas ampliùs infirmos, non patrabas ampliùs innumera egregia facinora, uti priùs; redactus ibi eras ad supremam infirmitatem, absorptus opprobriis & contemptu hominum, reputatus inter sceleratos; nemo admirabatur ampliùs tua miracula, nemo ampliùs te afficiebat honore; ecce igitur te ibi totum abjectum, totumque redactum ad nihilum. Ut quid non deseris miserabilem hunc statum? ut quid non descendis de hac cruce, ut pergas patrare miracula pro gloriâ Dei & salute hominum? Ecce jam Judæi promittunt tibi, se fore convertendos, seque credituros in te, si descendas de Cruce, & exemplo illorum se totus convertet mundus. Sed in statu, quem tenes, quid agere poteris dignum consideratione?

Omninò ex opposito, dicit tibi, nunquam tam magnum quid feci, quàm quando nihil feci, quàm pati & mori pro gloriâ Dei Patris mei, & pro salute om-

nium peccatorum. Tempus agendi transierat, non erat hic ampliùs nisi tempus patiendi: Sed exquisitissimum confeceram hic opus, & per hoc imponere volebam coronidem & ultimam perfectionem cunctis operibus meis. Summus hic impotentia status, in quo apparebam totus annihilatus, totus abjectus, totusque inutilis, tam erat magnus, ut in eo patrerim maxima potentia meæ & amoris mei miracula.

Quid dicis ad hæc infelix se ducta anima, tam malè sentiens de Cruce, quam toleras? Nonne abundè instructa & instituta es exemplo Salvatoris tui? Nonne vides, quòd licet non ipsamet elegeris afflictiones tuas, licet ex necessitate sustineas ipsas, ex eo non minùs tibi sint meritoria, quòdque crux semper sit bona undequaque tibi advenerit, à quibuscunque imposta tibi sit manibus: sive amici tui sint, sive inimici, sive homines boni, sive mali, quando etiam tu ipsa ex propria culpa tua tibi fabricata es illam, & tandem quando ab ipso tibi profecta fuisset diabolo, haud refert, sufficit, quòd crux sit, ut omninò sit idonea ad patrandum mira pro salute tuâ, modò portaveris illam. Nonne probè hinc vides, quòd repugnantia tuæ in patiendo, non impediunt meritoria tua.

Cruces, quæ non eliguntur sunt ineliores.

Repugnantia tuæ in patiendo, non impediunt meritoria tua.

tux tibi plurimum sint merito-
ria? etiamsi conciliarent tibi
merorem usque ad mortem,
etiamsi sudare cum aqua te fa-
cerent cruorem, etiamsi ipsas
extorquerent tibi querimonias,
precesque ardentem ad Deum fu-
sas ut liberaret te à Cruce tuâ,
modò his omnibus reluctanti-
bus, voluntas tua superior re-
signata sit in Deum, dicatque ipsi:
Domine non mea, sed tua voluntas fiat:
Etiamsi videaris tibi id facere a-
ridè, & absque ullo affectu sensi-
bili, & ex opposito sentires multo
plus aversionis quàm voluntatis
& inclinationis in patiendo pro-
pter Deum. An omnes hæ infir-
mitates naturales, quas Jesus
Christus sentire voluit ex com-
miseratione erga miseras nostras
fuere obstaculo, quin passus fue-
rit perfectissimè & maximo cum
merito?

Nunquam est
aliquis in me-
liori statu, nisi
quando obru-
itur miseriis.

Nonnè denique vides, quòd
hic afflictionum status, in quo
putabas te esse nihil, nihilque vale-
re, nec placere Deo, nec capacem
te esse ad quidquam boni agend-
um, immò nec ad orandum
Deum, omninò status sit opti-
mus, tibi que maximè proficuum,
in quo plurimum placeas Deo,
magnisque passibus progrediaris
in via salutis tuæ? Fortassis sta-
tus hujus dies unicus, quem infeli-
citem tu putas, tibi majori est
emolumento, pluribus te ditat
meritis, quàm mensis integer sta-

tus alterius, in quo esses sine
Cruce.

Dicis, te credere hoc non
posse, eò quòd videas manifestè,
te nihil ibi boni facere. Nulla am-
plius arident bona opera, nulla
amplius oblectat vel devotio, vel
oratio, imò sinè summo fastidio
ne quidem cogitare possum de
Deo. Nonnisi plenus sum que-
rimoniis, tædiis, motibus impa-
tientix, amaritudine, æmulatio-
ne, quâ invideo aliorum felici-
tati, omnes passionem meam dis-
ruptis tumultuantur frænis. Quæ
patior exterius, horrendum mihi
constituunt purgatorium, omni
namque patior ex parte: Quæ
tolero interiùs, verum mihi fa-
bricantur infernum, ubi sustineo
privationem Dei haud aliter,
quàm damnati, & sicut ipsi, pes-
simos sentio affectus. Frustra
mihi dicuntur omnia, persuade-
re mihi non possum, placere me
Deo in hoc statu, vel promereri
me aliud, nisi supplicia. Etiamsi
resignare me vellem in benepla-
citurum Dei, non possem; & quan-
do dico: Fiat voluntas tua,
volo pati, quia vis; vi-
deor mihi illudere mihi ipsi:
siquidem in corde verum est,
quòd pati nolim: dumque no-
lens & invitus patior, ubi est
meritum?

Quando quis
putat, omnia
esse perdita,
tunc omnia
sunt optima.

Ah! infelix anima, quæ con-
quereris ita, quantum compatior
tibi, non quòd sis in hoc statu,
Fffff sed

sed quòd non agnoscas pulchritudinem, excellentiam, summam felicitatem statùs, qui tantam tibi confert conformitatem cum JESU Christo Crucifixo, ut nunquam magis sis similis ipsi! Ecce totus sicut ipse obiectus es Cruce exterius, & in impotentia præstandi quidquam boni; es velut ipse absorptus maximis afflictionibus internis, putasque te derelictum à Deo, sicut ipse quòque conquestus est in Cruce. An hoc statu sit quidquam sublimius? Non, nunquam magis potes esse Christianus, nunquam magis acceptus Deo, nec unquam magis in statu, majora acquirendi merita. Considera benè admirabile hoc exemplum JESU Christi, quia ipse est verum exemplar nostrum: comprehende benè divinam ipsius Philosophiam, quæ docet, quòd oporteat nos everti, perdi, omninò destrui, ut nobis sit benè, immò optime; quòdque nunquam prætemus aliquid excellentius pro ipsius gloria & salute nostrâ, quàm quando nihil agimus boni, sed quando sustinemus Cruces, Cruces, & puras Cruces, sinè hoc, quòd habeamus id solatii, quòd sciamus, nos pati benè, & patièdo placere Deo: siquidem hîc purus invenitur amor, purumque meritum. O quàm fores felix, si comprehendere id posses! Apostolus S. Jacobus vult Christianum maximam suam in hoc

Admirabitur
Philosophiam
Christiani cir-
ca Crucem.

collocare felicitatem: *Omne gaudium existimate fratres mei, cum in tentationes varias incideritis. Gaudendi vobis est ansa, quando Deus vos aliquâ gravat afflictione, & quanto magis vestra creverit afflictio, tanto & vobis gaudendi major est ansa. Et quando obruet vos impetuoso imbri variarum afflictionum, persecutorum, dolorum, omnis generis miseriarum, velut tempestate grandinum decidentium super vos, ad subvertendum & demoliendum omnia: Omne gaudium existimate. Credite, obtinuisse vos maximum & verissimum gaudium animæ Christianæ. Et si dubitatis de eo, vestros conjicite oculos in exemplar vestrum, JESUM Christum, totum expoliatum, totum annihilatum in Cruce, & videte, nunquam vos ipsi assimilari magis, & consequenter nunquam perfectiores vos esse Christianos. Per hoc complevit ipse totum infinitorum meritorum suorum thesaurum; & ex hoc vobis quòque abundantius licet haurire.*

O beatum & millies beatum, qui benè comprehendere posset divinam hanc philosophiam! Si placere vis Deo, ama pati; si exercere desideras purum amorem, puramque virtutem Christianam, ama pati; si aves patrare mira pro salute tuâ, ama pati;

Jacobi I.

In quo consistat verum gaudium Christiani,

Ut quis sit beatus, debet amare afflictionem.

pati; si anhelas locupletare te cito maximo meritorum thesauro in aternitate, ama pati; & tandem, si nôsse cupis modum vivendi semper consolatè, firmiter habeas persuasum, veram felicitatem tuam consistere in patièdo, & patièdo multa, & patièdo semper usque ad mortem, ex amore infinità ratione amabi-

lis Salvatoris tui, qui aliud non fecit, nisi pati, pati & pati, toto vitæ suæ curriculo ex amore tui. Si semel hoc benè comprehenderis, æstimo te felicissimum omnium super terram; hauries namque cum gaudio bona aterna è secundo fonte Salvatoris. Accedamus ad tertium, nempe orationem.

ARGUMENTUM.

Possumus haurire continuò & abundanter è thesauro meritorum Jesu Christi per orationem.

ARTICULUS. III.

August. ferm.
I. de verbis
Domini.

Sumus omnes
mendici Dei,
petentes ab
ipso eleemo-
synam, dum
oramus ip-
sum.

Refugium pauperum, quibus nec laborandi, nec negotiandi datur facultas, eleemosynam efflagitare à divitibus, & hac ratione inveniunt suæ sublevamen indigentia. Sanctus Augustinus egregiè dicit, quòd omnes mendici Dei sumus, eòquòd omnes egeamus veris his bonis, quæ necessaria nobis sunt ad vivendum vitæ aternæ. Nec comparare nostro labore illa possumus, nec negotiando ipsa acquirere propria nostra industria, nec ulla creatura nobis illa largiri potest: ipse solus est dives ille, qui conclusa servat ipsa in thesauris suis; & idèd nobis omnibus incumbit stare ad portas ejus, & ab ipso efflagitare eleemosynam. Id quod appellamus orationem, non est aliud, quàm nostræ exer-

citium mendicitatis; quando oramus illum, petimus ab eo, ut nobis det, eòquòd nostram sentiamus indigentiam, & sciamus, ipsum non minùs charitativum esse, quàm divitem. Non informamus nos ipsum de nostris necessitatibus, ipse meliùs has novit, quàm nos, & ipsas sublevare posset optime, abs eo, quòd expectet, quid requiratur à nobis; sed complacet sibi, aspiciendo nos postulantes à se velut mendicos, ut ostendat sese nobis liberalem velut Patrem misericordia infinità ratione divitem in bonitate.

Ipsemet confidentiam largitur nobis petendi à se, & ad hoc ipsum nos extimulat. O bonitas infinita! ipse nos rogat, ut rogetur à nobis, eòquòd majori